

Sygn. akt SNO 80/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Marian Buliński (przewodniczący)

SSN Marek Pietruszyński (sprawozdawca)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

Protokolant Anna Kuras

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Okręgowego w [...],
przedstawiciela Krajowej Rady Sądownictwa, przedstawiciela Stowarzyszenia
Sędziów Polskich IUSTITIA,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 lutego 2016 r.

sprawy **T. P.**,

sędziego Sądu Rejonowego,

w związku z odwołaniem Krajowej Rady Sądownictwa

od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego w [...]

z dnia 9 października 2015 r., na niekorzyść obwinionego,

1/ zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 109 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (tj. Dz.U. z 2015 r., poz. 427 ze zm.) wymierza obwinionemu karę usunięcia z zajmowanej funkcji Przewodniczącego Wydziału [...],

2/ obciąża Skarb Państwa kosztami postępowania dyscyplinarnego za instancję odwoławczą.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny- Sąd Dyscyplinarny, wyrokiem z dnia 9 października 2015 r., uznał sędziego Sądu Rejonowego w [...] T. P. za winnego tego, że w okresie od 30 czerwca 2014 r. do 25 lutego 2015 r., pomimo konieczności wyłączenia się od udziału w postępowaniu, jako Przewodniczący Wydziału [...], przydzielił sobie sprawę o ustalenie ojcostwa i alimenty, w której pozwanym był A. K., osoba wykonująca od kilku lat na rzecz sędziego usługi z zakresu napraw samochodowych, a następnie zwolnił pozwanego od uiszczenia zaliczki na poczet wydania opinii z zakresu DNA w kwocie 1300 zł, bez zobowiązania go do przedstawienia szczegółowych danych o stanie rodzinnym, majątkowym i dochodach, a ponadto w grudniu 2014 r. przez czas około miesiąca, oddając mu do naprawy swój samochód użytkował samochód A. K. marki [...], tj. rażącego naruszenia art. 49 k.p.c. i art. 102 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz §5 pkt 2 i § 10 Zbioru Zasad Etyki Zawodowej Sędziów i wymierzył karę dyscyplinarną upomnienia.

Od tego orzeczenia odwołanie, w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze, wniosła Krajowa Rada Sądownictwa.

W odwołaniu zarzuciła wyrokowi rażąca niewspółmierność wymierzonej obwinionemu sędziemu kary dyscyplinarnej upomnienia, nieodzwoiercedlającej stopnia szkodliwości przypisanego przewinienia dyscyplinarnego dla wymiaru sprawiedliwości i wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez orzeczenie kary złożenia sędziego z urzędu.

Sąd Najwyższy-Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje.

Analiza zarzutu podniesionego w odwołaniu Krajowej Rady Sądownictwa oraz argumentacji wspierającej ten zarzut, prowadzi do stwierdzenia, że istotnie przy wymiarze kary Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w niewystarczający sposób uwzględnił znaczny stopień społecznej szkodliwości przewinienia dyscyplinarnego i naruszenia godności urzędu, stopień zawinienia obwinionego. Kara dyscyplinarna upomnienia jako kara najłagodniejsza powinna być stosowana tylko w przypadkach bardzo drobnych przewinień dyscyplinarnych, jeżeli już samo powadzenia postępowania dyscyplinarnego odniosło oczekiwany skutek polegający

na przestrzeganiu przez obwinionego sędziego dyscypliny procesowej (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 10 grudnia 2003 r., SNO 49/03, OSND 2003, Nr 2, poz. 88 oraz z 13 czerwca 2008 r., SNO 12/08, OSND 2008, poz. 37).

Skarżący słusznie podniósł, że w realiach tej sprawy przypisanego obwinionemu przewinienia służbowego i naruszenia godności urzędu, które wyrządziły znaczną szkodę wizerunkową sądowi i wymiarowi sprawiedliwości, do wskazanej kategorii drobnych przewinień dyscyplinarnych, zaliczyć nie można.

Uwzględniając okoliczności podmiotowo- przedmiotowe tej sprawy, Sąd Najwyższy- Sąd Dyscyplinarny doszedł do przekonania, że karą współmierną do zachowania obwinionego, właściwie realizującą dyrektywy wymiaru kary, będzie kara usunięcia z pełnionej funkcji Przewodniczącego Wydziału. Wnioskowana w odwołaniu Krajowej Rady Sądownictwa kara dyscyplinarna złożenia sędziego z urzędu raziłaby nadmierną surowością. Trzeba bowiem uwzględnić, że zaniechanie wyłączenia się sędziego od rozpoznania sprawy nie było bezrefleksyjne, a zwolnienie od kosztów procesu okazało się ostatecznie, choć co prawda dopiero w następstwie dalszych czynności procesowych, trafne.

Uwzględniając powyższe, zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce orzeczonej wobec obwinionego kary upomnienia, na podstawie art. 109§1 pkt 3 Prawo o ustroju sądów powszechnych wymierzono mu karę usunięcia z zajmowanej funkcji.

Z tych względów orzeczono jak na wstępie.

kc